

Arrest

nr. 107 050 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. GOBERT die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. Z., bent een vijfendertigjarige soennitische Pakistaan. U bent geboren in het dorp Choti Pangali in de tehsil Bernala in het district Bhimber in de provincie Azad Kashmir. U ging tot de achtste klas naar school en begon in 1992 als metser te werken. Van 1996 tot 2000 woonde en werkte u in Islamabad. Nadien keerde u terug naar uw dorp om daar verder te werken als metser. In 2005 begon u een eigen transportbedrijf. In juli 2011, een maand voor uw vertrek uit Pakistan, zette u uw activiteiten voor dit transportbedrijf stop.

U diende Pakistan te verlaten omdat een van uw vrachtwagens, buiten uw weten om, gebruikt werd om te smokkelen. M. H., een chauffeur die voor u werkte, had een vrachtwagen verhuurd aan twee bekende drugssmokkelaars uit de regio. Toen u een aantal dagen later ontdekte dat uw vrachtauto

ergens geparkeerd stond, ging u naar die plaats. U trof er uw vrachtauto aan die gevuld was met illegale producten. U ging naar de politie om een klacht in te dienen. Zij weigerden echter een FIR te schrijven omdat zij samenwerkten met de smokkelaars. Nadien werd u er door de politie zelf van beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de smokkel omdat de gebruikte vrachtwagen op uw naam stond. De politie kwam verschillende keren naar uw huis. De laatste keer toen de politie u een bezoek bracht, op 17 september 2011, gaven zij u twee weken de tijd om contact op te nemen met de smokkelaars met het verzoek om de waarheid te zeggen. U bent met deze mensen gaan praten en werd vervolgens door hen bedreigd waardoor u besloot dat het veiliger was om uw land te verlaten. U verliet Pakistan op 26 september 2011 en vloog met een vals paspoort naar Spanje vanwaar u verder reisde naar België waar u op 29 september 2011 arriveerde en asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de smokkelaars die gebruik maakten van uw vrachtwagen om wapens en alcohol te vervoeren en de politie die u verantwoordelijk acht voor deze smokkel omdat uw vrachtwagen hiervoor gebruikt werd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw paspoort en uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

In eerste instantie maakt u niet aannemelijk dat u tussen juli 2011 en 26 september 2011 - de periode waarin de problemen die aan de basis liggen van uw asielaanvraag zich afspeelden - daadwerkelijk in Pakistan verbleef (CGVS pp.11).

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder of zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo blijkt namelijk dat u op 7 maart 2007 op de Pakistaanse ambassade in Athene in Griekenland een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis) heeft aangevraagd en dat u deze op 26 maart 2007 in uw bezit kreeg (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit de informatie in het paspoort dat u op de Pakistaanse ambassade in Brussel verkreeg op 25 september 2012, blijkt eveneens dat u op 13 februari 2007 in Athene in Griekenland een paspoort verkreeg. **U rept echter met geen woord over een verblijf in Europa in de jaren die aan uw problemen vooraf gingen terwijl u hier nochtans meerdere keren de kans toe kreeg.** Wanneer u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd wordt een overzicht te geven van de plaatsen waar u de voorbije jaren verbleef, geeft u enkel uw geboorteplaats en uw laatste adres in Pakistan aan, zonder melding te maken van uw verblijf in Griekenland (DVZ verklaring vraag 9). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldt u dit verblijf evenmin wanneer u gevraagd wordt of u steeds in Choti Bengali gewoond heeft (CGVS p.3). **Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen of de documenten die u voorlegt dat u na 2007 naar Pakistan zou zijn teruggekeerd en maakt u het evenmin aannemelijk dat u op 26 september 2011 vanuit Pakistan naar Europa zou zijn gereisd.** Het paspoort dat u voorlegt, is uw meest recente paspoort dat u op 25 september 2012 op de Pakistaanse ambassade in Brussel verkreeg. Wanneer u gevraagd wordt uw oudere paspoort voor te leggen, verklaart u dat dit verloren bent toen u met vrienden in de sneeuw speelde en dat u zou proberen de kopies van uw eerste paspoort – op basis waarvan u in september 2011 een nieuw paspoort aanvraagde op de Pakistaanse ambassade in Brussel – aan het CGVS te bezorgen (CGVS

p.15), wat u uiteindelijk niet zal doen. Hoewel u uitdrukkelijk gevraagd werd een kopie van alle pagina's van uw paspoort op te sturen (CGVS pp.13,14), bezorgt u het CGVS slechts zes pagina's uit uw meest recente paspoort dat u op 25 september 2012 in Brussel verkreeg. Deze elementen lijken er op te wijzen dat u probeert te verdoezelen waar u de voorbije jaren heeft verbleven. Indien u na 2007 naar Pakistan zou zijn teruggekeerd en u op 26 september 2011 van Pakistan naar Europa zou zijn gereisd, kan van u verwacht worden dat u dit staakt aan de hand van documenten of overtuigende verklaringen, hetgeen niet het geval is. **Aangezien u het niet aannemelijk maakt dat u tussen juli 2011 en 26 september 2011 daadwerkelijk in Pakistan zou hebben verbleven, worden uw verklaringen over de problemen die aan de basis van uw asielaanvraag liggen – uw vrees voor de Pakistaanse politie en de smokkelaars die u wilde aangeven – ongeloofwaardig geacht.**

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over de problemen die ertoe geleid zouden hebben dat u Pakistan diende te verlaten. De verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal enerzijds en DVZ anderzijds zijn tegenstrijdig. Zo verklaart u bij DVZ dat T.P. uw vrachtwagen voor één dag wilde huren en dat u naar de plaats ging waar het kantoor van T.P. gesitueerd was toen hij uw vrachtwagen niet terugbracht (DVZ Vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u na vier à vijf dagen had vernomen dat uw vrachtwagen was tegengehouden aan de grens door militairen en dat u naar die plaats bent gegaan (CGVS p.4). Verder verklaart u bij DVZ dat u in de vrachtwagen wapens en drugs vond en dat de neef van T. P. arriveerde en u bedreigde dat hij u zou doden indien u niet zou vertrekken (DVZ Vragenlijst CGVS vraag 5). Bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u militairen bij uw vrachtwagen zag, dat u daarom uw vrachtwagen niet durfde te benaderen en vervolgens besliste bij de politie te gaan om de huurders van uw vrachtwagen aan te geven (CGVS p.5). Wanneer u gevraagd wordt of u de neef van P. heeft gezien op die plaats waar u uw vrachtwagen terugvond, geeft u aan dat u hem daar niet gezien heeft en dat ze andere mensen naar die plaats stuurden (CGVS p.12). Bovendien verklaart u bij DVZ dat u vijf dagen nadat u bij de politie was geweest, uw vrachtwagen terugkreeg (DVZ Vragenlijst CGVS vraag 5). Later, bij het Commissariaat-generaal, verklaart u dat u uw vrachtwagen nooit heeft teruggekregen (CGVS p.12). Tot slot zouden er, volgens uw verklaringen bij DVZ, in september 2011 drie keer mensen bij u thuis zijn langs gekomen. U verklaart dat zij de derde keer op uw huis schoten en dat u gelukkig niet thuis was op dat moment (DVZ Vragenlijst CGVS vraag 5). Uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal luiden echter anders. U verklaart nu immers eerst dat u de derde keer met de dood bedreigd werd (CGVS p.12) om meteen nadien te verklaren dat u bij het derde bezoek niet thuis was (CGVS p.13). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerst verklaarde te zijn bedreigd maar nadien blijkt dat u bij het derde bezoek afwezig was, verklaart u dat u de eerste keer niet thuis was, de tweede en de derde keer wel (CGVS p.13). Hoewel u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, geeft u nergens een verklaring voor deze toch wel zeer verschillende verklaringen (CGVS pp.12,13). **Deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij DVZ en het Commissariaat-generaal, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.**

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het Commissariaat-generaal onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de politie en de smokkelaars die uw vrachtwagen huurden vreest in Pakistan omdat u de smokkelaars had aangegeven bij de politie en de politie u vervolgens beschuldigde van smokkelarij omdat de vrachtwagen op uw naam stond ingeschreven, omdat er enerzijds geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde verblijf in Pakistan in de periode waarin uw problemen zouden hebben plaatsgevonden én vanwege de flagrant tegenstrijdige verklaringen die u enerzijds bij DVZ en anderzijds bij het Commissariaat-generaal aflegde. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw paspoort bevestigen uw identiteit, die niet betwist wordt. Zij hebben echter geen betrekking op uw asielrelaas en vormen geen bewijs voor uw verblijf in Pakistan tussen juli 2011 en 26 september 2011 - de periode waarin de problemen die aan de basis liggen van uw asielaanvraag zich afspeelden-, integendeel. Hoewel u verklaart steeds in het dorp Choti Pangali in Azad Kashmir te hebben gewoond, kon het Commissariaat-generaal op basis van uw ID-kaartnummer zien dat u in Athene in Griekenland op 26 maart 2007 een Nicop heeft aangevraagd op de Pakistaanse ambassade (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Het paspoort dat u voorlegt is uw

meest recente paspoort dat u op de Pakistaanse ambassade in Brussel verkreeg in september 2012 maar zegt niets over uw verblijfplaatsen en reizen in de voorbije jaren. Bovendien legt u slechts zes pagina's van dit paspoort voor waardoor de indruk ontstaat dat u uw verblijfplaatsen poogt te verdoezelen en legt u geen enkel document voor waaruit zou blijken dat u na uw verblijf in Griekenland in 2007 naar Pakistan zou zijn teruggekeerd.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde

overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door op algemene wijze te betwisten dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken andere feiten zou vermeld hebben dan bij het CGVS: *"In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."* De verzoekende partij citeert hierna rechtspraak en rechtsleer inzake tegenstrijdigheden.

De Raad is van mening dat dit geen *in concreto* weerlegging is van de vaststellingen uit de bestreden beslissing. Een loutere theoretische omschrijving van een juridisch begrip volstaat niet om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn.

Verder voegt ze toe dat: *"Verzoekende partij zou vooreerst op de DVZ en later op het commissariaat-generaal niet vermeld hebben dat zij een NICOP heeft verkregen om naar Griekenland te reizen. Verzoekende partij begrijpt niet waarom dit relevant zou zijn voor haar asielrelaas. Haar asielrelaas heeft immers betrekking op vervolgingsfeiten in haar land van herkomst, Pakistan. Dit is dan ook de reden waarom verzoekende partij daar niks over vermeld heeft.*

Verzoekende partij heeft immers niet gelogen bij de DVZ, zij heeft dit niet vermeld omdat dit niet aan de kern van haar asielrelaas komt. Een weglating - zoals hierboven gesteld werd - kan niet onmiddellijk als een leugen aanschouwd worden."

De Raad meent dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

De relevantie van de NICOP blijkt daarnaast duidelijk uit de bestreden beslissing. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat het bestaan ervan ernstige vragen opwerpt aangaande de vraag of verzoeker überhaupt wel na 2007 teruggekeerd is naar Pakistan en of hij op 26 september 2011 vanuit Pakistan naar Europa gevlucht is. Uit verzoekers verklaringen blijkt dit in ieder geval niet. Ook ter zitting legt verzoeker geen bewijs voor in dit verband. Verzoeker legt geen begin van bewijs neer dat er op duidt dat hij tussen juli 2011 en 26 september 2011 in Pakistan verbleef, waardoor de aannemelijkheid van de aangebrachte vervolgingselementen die zich allen in deze periode voordeden niet aannemelijk zijn. De Raad handhaaft het motief van de bestreden beslissing: ***"Zo blijkt namelijk dat u op 7 maart 2007 op de Pakistaanse ambassade in Athene in Griekenland een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis) heeft aangevraagd en dat u deze op 26 maart 2007 in uw bezit kreeg (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit de informatie in het paspoort dat u op de Pakistaanse ambassade in Brussel verkreeg op 25 september 2012, blijkt eveneens dat u op 13 februari 2007 in Athene in Griekenland een paspoort verkreeg. U rept echter met geen woord over een verblijf in Europa in de jaren die aan uw problemen vooraf gingen terwijl u hier nochtans meerdere keren de kans toe kreeg. Wanneer u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd wordt een overzicht te geven van de plaatsen waar u de voorbije jaren verbleef, geeft u enkel uw geboorteplaats en uw laatste adres in Pakistan aan, zonder melding te maken van uw verblijf in Griekenland (DVZ verklaring vraag 9). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldt u dit verblijf evenmin wanneer u gevraagd wordt of u steeds in Choti Bengali gewoond heeft (CGVS p.3). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen of de documenten die u voorlegt dat u na 2007 naar Pakistan zou zijn teruggekeerd en maakt u het evenmin aannemelijk dat u op 26 september 2011 vanuit Pakistan naar Europa zou zijn gereisd. Het paspoort dat u voorlegt, is uw meest recente paspoort dat u op 25 september 2012 op de Pakistaanse ambassade in Brussel verkreeg. Wanneer u gevraagd wordt uw oudere paspoort voor te leggen, verklaart u dat dit verloren bent toen u met vrienden***

*in de sneeuw speelde en dat u zou proberen de kopies van uw eerste paspoort – op basis waarvan u in september 2011 een nieuw paspoort aanvraagde op de Pakistaanse ambassade in Brussel – aan het CGVS te bezorgen (CGVS p.15), wat u uiteindelijk niet zal doen. Hoewel u uitdrukkelijk gevraagd werd een kopie van alle pagina's van uw paspoort op te sturen (CGVS pp.13,14), bezorgt u het CGVS slechts zes pagina's uit uw meest recente paspoort dat u op 25 september 2012 in Brussel verkreeg. Deze elementen lijken er op te wijzen dat u probeert te verdoezelen waar u de voorbije jaren heeft verbleven. Indien u na 2007 naar Pakistan zou zijn teruggekeerd en u op 26 september 2011 van Pakistan naar Europa zou zijn gereisd, kan van u verwacht worden dat u dit staakt aan de hand van documenten of overtuigende verklaringen, hetgeen niet het geval is. **Aangezien u het niet aannemelijk maakt dat u tussen juli 2011 en 26 september 2011 daadwerkelijk in Pakistan zou hebben verbleven, worden uw verklaringen over de problemen die aan de basis van uw asielaanvraag liggen – uw vrees voor de Pakistaanse politie en de smokkelaars die u wilde aangeven – ongeloofwaardig geacht.***

Vervolgens stelt de verzoekende partij het volgende: “De kleine tegenstrijdigheden waar verwerende partij op doelt, zijn niet van die aard om te twifelen aan het volledige asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft immers nooit de kans gehad om haar zogenaamde tegenstrijdigheden recht te zetten. Verwerende partij heeft haar zelden geconfronteerd met deze ‘tegenstrijdigheden’. Komt het de verwerende partij niet toe om verzoekende partij met tegenstrijdigheden te confronteren?”

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt: “Indien de ambtenaar tijdens zijn gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”

Het Verslag aan de Koning stelt: “(...) artikel 17 van hetzelfde besluit. § 2 dat de confrontatieplicht behandelt, wordt gewijzigd teneinde de ambtenaar, in principe, te verplichten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden, niet alleen met tegenstrijdige verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken die tijdens het gehoor aan het licht zouden komen, maar ook met elke andere verklaring die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomt. Aangezien de ambtenaar niet kan worden verplicht om de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zouden kunnen komen, zullen alleen deze die zich tijdens het gehoor zelf aan de ambtenaar voordoen aan de asielzoeker voor eventuele reactie worden voorgelegd. Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.

Dit artikel is in het belang van zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal. Het laat toe het nut van het gehoor te maximaliseren en bevordert het aan het licht brengen van de waarheid. Deze bepaling laat immers toe dat incoherenties, inconsistenties, zelfs gewone misverstanden die blijken uit de woorden van de asielzoeker tijdens het gehoor onmiddellijk worden opgehelderd, zonder dat de asielzoeker moet wachten om een beroep te kunnen instellen om hiertegen te reageren. In deze zin kan dit artikel ook bijdragen tot een snellere behandeling van de aanvragen. Een correcte toepassing van deze bepaling heeft eveneens tot gevolg dat er meer gewicht wordt toegekend aan de motiveringen van de beslissingen van de Commissaris-generaal.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347)

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de verschillende confrontaties met tegenstrijdigheden tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag p. 12-13) - die ook in de bestreden beslissing terug te vinden zijn - zonder meer minimaliseert en zelfs ontkent. Het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Waar de verzoekende partij stelt dat ergens in de bestreden beslissing eenmaal vermeld wordt dat verzoeker van Afghanistan afkomstig is en dat hiermee bewezen is dat ook de verwerende partij zich

schuldig maakt aan kleine foutjes waardoor de verzoekende partij niet verweten kan worden zich schuldig te maken aan kleine tegenstrijdigheden, stelt de Raad ten eerste vast dat er geen sprake is van kleine tegenstrijdigheden: omtrent zeer belangrijke elementen in het relaas legt verzoeker verschillende verklaringen af die redelijkerwijze niet verzoend kunnen worden met elkaar. De bestreden beslissing mocht derhalve terecht besluiten dat deze vaststellingen de aannemelijkheid van het hele relaas in sterke mate ondermijnen. In de tweede plaats meent de Raad dat het hier gewoon om een materiële vergissing gaat waarbij de commissaris-generaal "Afghanistan" in plaats van "Pakistan" vermeldde. Uit de overige motieven van de bestreden beslissing en het feitenrelaas blijkt echter duidelijk dat aangenomen wordt dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft en dat de beoordeling gebeurd is ten aanzien van Pakistan en niet ten aanzien van Afghanistan.

Uit het voorgaande leidt de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel af. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 februari 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Punjabi machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Daarnaast zet de verzoekende partij nergens uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schond.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel klaagt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de rechten van verdediging.

Artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet werd in het vorige middel reeds behandeld.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 6 van het EVRM werd geschonden ("rechten van verdediging") en hij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de dienst vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de nieuwe interpretatie van het EHRM omtrent het recht op bijstand van een advocaat mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen "verdachte" is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie", doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 van het EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Het EHRM heeft daarenboven in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Derhalve zijn ook asielzaken uitgesloten van die verdragsbepaling.

Vermits artikel 6.1 van het EVRM niet van toepassing is op de asielprocedure, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonde dat artikel 220 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM werden geschonden zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag hieromtrent aan het Hof van Justitie niet nuttig is voor het oplossen van het geschil.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS